

Oponentský posudek bakalářské práce Zuzany Walterové.

Bakalářskou práci s názvem Live Cinema jsem si přečetl se zájmem. Zvolené téma je aktuální a praktická zkušenost autorky s tímto formátem slibovala zasvěcený komentář. Právě popis vývoje a tvorby divadelního představení Nevina, na kterém autorka spolupracovala, patří rozhodně k zajímavým a místy i poučným pasážím celé práce. Autorka zde mapuje svoji zkušenost s živým střihem, nechává čtenáře nahlédnout do zákulisí příprav a seznamuje ho s technickými problémy, které se během zkoušek vyskytly. Osobně bych uvítal mnohem delší a podrobnější popis, ze kterého by mohly přirozeně vyplynout reflexe a zamyšlení nad předkládaným tématem. Praktická zkušenost a její důsledná analýza by byla pro výsledný text pravděpodobně přínosnější, než pokusy o teoretické uchopení poměrně vágně definovaného žánru Live Cinema. Tím se dostávám k úvodním kapitolám, které jsou svým teoretickým pojetím podle mého názoru mírně problematické. Hned v úvodu je citován název přednášky *Cinema is Dead, Long Live Cinema*, kterou pronesl Peter Greenaway v roce 2010 v San Franciscu. Autorka vědomou(?) záměnou malých a velkých písmen v názvu („Cinema is dead, long Live Cinema“), sugeruje čtenářům přímou spojitost s fenoménem Live Cinema. Podle vysvětlení, které podává v úvodu přednášky sám Greenaway, však název parafrázuje spíše ustálené rčení, které v překladu zní *Král je mrtev, ať žije král*, v tomto případě *Kinematografie je mrtvá, ať žije kinematografie*. Jinak řečeno, přestože konkrétní lidé umírají, instituce pokračuje dál. Greenaway se nevymezuje proti kinematografii, naopak ji vnímá v širším kontextu. A to jak z pohledu nových médií, tak v tradici předkinematografických pokusů. Zde je podle mého názoru největší slabina celého textu. Pokud by autorka věnovala větší pozornost přednášce Petera Greenawaye dostupné na YouTube, mohla se zaměřit na širší pojetí kinematografie a vést paralelu mezi Live Cinema a živým představením pohyblivých obrazů (Laterna magica, Praxinoskop francouzského vynálezce Charles-Emile Reynauda atd.). V první kapitole se slibným názvem „Živý film“, by se tak mohla vyhnout na jedné straně nahodile vybraným příkladům z oblasti výtvarného umění (Jeffrey Shaw), na druhé straně více méně nesouvisějícím odkazům z nedávné filmové historie (Dogma 95). V druhé kapitole pojmenované někde schematicky „Filmové divadlo, divadelní film“ se dočteme, že „K prvnímu sblížení divadla a kinematografie došlo v období meziválečné avantgardy.“ Pokud chápeme jako začátek kinematografie představení bratří Lumiérů v pařížském Grand Café na sklonku roku 1895, pak je vše v pořádku. Jenže lze dnes se všemi znalostmi, které máme k dispozici, ještě považovat toto datum za úplný počátek vynálezu pohyblivých obrazů? Obávám se, že ne. Aktuálnost tématu Live Cinema podle mě nespočívá v tom, že nám současná vyspělá technologie umožňuje promítat filmy mimo kinosály, ale v těsné provázanosti živé akce s promítáním pohyblivých obrazů v historii samotného média kinematografie.

Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím známkou B.

Jiří Havlíček

